

JOSIE SILVEROVÁ

Den, kdy jsem zahlídla lásku

JOSIE SILVEROVÁ

Den,
kdy jsem zahlídla
lásku

Přeložila Dominika Křestánová

JOSIE SILVEROVÁ

Den, kdy jsem zahlídla lásku

Z anglického originálu *One Day in December* vydaného nakladatelstvím Penguin Books v roce 2018 přeložila Dominika Křesťanová.

Jazyková redakce Kateřina Keilová

Návrh obálky Klára Šimečková

Sazba a grafická úprava Klára Šimečková

Korektury Diana Štelová

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7368. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 368 stran

Vytiskl FINIDR.

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd,
London

Text copyright © Josie Silver, 2018

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Dominika Křesťanová, 2019

ISBN 978-80-271-1139-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-1138-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-2862-9 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Pro Jamese, Eda a Alexe, s láskou.

2008

21. prosince

Laurie

Je zázrak, že se kdokoli z lidí, kteří v zimě cestují veřejnou dopravou, na místě nesloží pod přívalem bacilů. Posledních deset minut kolem bez přestání někdo kašle a kýchá, a jestli na mě ta ženská přede mnou ještě jednou vytřeše spršku lupů, ať se pak nediví, když ji poliju zbytkem vystydlé kávy, která už se stejně nedá pít, protože je plná šupinek její kůže.

Jsem tak utahaná, že bych byla schopná na horní plošiné houpačičko se nacpaného autobusu v tu ránu usnout. Zaplat' pánbůh, že mám pro tyhle Vánoce konečně po práci, protože jsem přesvědčená, že bych psychicky ani fyzicky nezvládla už ani jednu jedinou směnu v recepci toho úděsného hotelu. Ze strany zákazníků je sice pult vyzdobený girlandami a půvabnými světýlky, ale jakmile vkročíte za závěs, ocitnete se v bezútěšném pekle. Vlastně spím už teď, ačkoli jsem vzhůru. Líně sprádám neurčité plány na to, jak se hned zítra ponořím do dobře známé nostalgie rodičovského domu a do příštího roku z něj nevytáhnu paty. Mezičas ve vlastním dětském pokojíčku v poklidné vesničce v Midlands je po měsících v Londýně něco jako útěšné zastavení v čase, byť moje vzpomínky na dětství nejsou jen šťastné. Ani těm nejsoudržnějším rodinám se nevyhýbají tragédie a ty naše, musím říct, přišly

časně a řaly hluboko. Teď se tím ale nehodlám zabývat, protože Vánoce by měly být svátky naděje, lásky a, v tuhle chvíli toho nej-lákavějšího, spánku. Spánku prokládaného soutěžením v obžerství s mým bratrem Darylem a jeho přítelkyní Annou a obvyklou škálou unylých vánočních filmů. Protože jak by se kdy mohl omrzet pohled na nešťastníka, který stojí v mrazu a drží nad hlavou ceduli, na níž oznamuje ženě svého nejlepšího kamaráda, že jeho zlomené srdce nikdy nepřestane bít jen pro ni? I když – je to romantické? Nejsem si jistá. Chci říct, svým způsobem ano, v takovém tom kýčovitě sentimentálním smyslu, ale zároveň je ten člověk absolutně nejhorší kamarád na planetě.

Pouštím bacily z hlavy, protože už jsem jich bezpochyby vstřebala dost a dost, aby mě zabily, kdyby jim o to šlo, opřu se čelem o zamlžené okno a sleduju, jak kolem mě ubíhá Camden High Street rozzářená třpytivými vánočními světly a v blyštících se výlohách zatuchlých obchodů se nabízí všechno možné od kožených bund po nevkusné londýnské suvenýry. Ještě nejsou ani čtyři odpoledne, ale Londýn už se noří do šera. Dneska se snad vůbec nerozjasnilo.

Můj odraz mi naznačuje, že bych si měla vytáhnout z vlasů chaboučkou svatozář vánočního řetězu, kterou mi vnutila ta kráva ředitelka, protože vypadám, jako bych se ucházela o roli archanděla Gabriela ve školní besídce, ale vlastně je mi to úplně jedno. V tomhle autobuse si toho rozhodně nikdo nevšimne, ani chlapík v provlhlé bundě, co podřimuje nad včerejšími novinami vedle mě a zabírá víc než svou polovinu sedačky, ani partička školáků, co haleká na zadních sedadlech, a už vůbec ne ta ženská s lupy, co sedí přede mnou a na uších se jí blyští náušnice ve tvaru sněhových vloček. Těžko si nevšimnout ironie toho módního doplňku. Kdybych byla mrcha, zaklepała bych jí na rameno a upozornila ji, že tím zbytečně upoutává pozornost na závěje vloček, které kolem

sebe rozsévá, kdykoli potřese hlavou. Ale nejsem mrcha, nebo jen taková ta tichá, co se spokojí s nevyslovenou myšlenkou pro sebe. Jako ostatně my všichni, ne?

Ježíši, kolikrát bude ten autobus stavět? Mám to k bytu ještě pěkných pár mil, a už je tu narváno jako v dobytčáku na trh.

No tak dělej, pobízím ho v duchu. *Hni se. Odvez mě domů.* I když domov teď bude pěkně depresivní místo, protože moje spolubydlící Sara odjela za rodiči. Ještě štěstí, že zítra vypadnu taky, připomínám si.

Autobus kodrcavě zastaví na konci ulice a já se dívám dolů, kde se proud lidí dere ven a další se zároveň snaží nastoupit. Člověk by měl dojem, že jsou to účastníci soutěže o co největší počet osob na co nejmenším prostoru.

Na jedné ze sklápěcích laviček na zastávce někdo sedí. Očividně to není jeho autobus, protože je zabraný do knížky v tvrdé vazbě, kterou drží v rukou. Zaujme mě na první pohled, protože si všeho toho strkání a tlačení přímo před sebou vůbec nevšímá. Působí to trochu jako takový ten rafinovaný filmový efekt, kdy herec zůstává úplně nehybný a celý svět se trochu rozostřeně točí kolem něj.

Do tváře mu nevidím, vidím jen temeno pískově žlutých vlasů zastřížených na polodlouho. Kdyby rostly dál, budou se nejspíš vlnit, domýšlím si. Je zachumlaný do tmavomodrého vlněného saka a šála vypadá, jako by mu ji někdo upletl. Oproti střízlivému zbytku oblečení – tmavým přiléhavým džínům a vysokým botám – působí kýčovitě a nepatřičně. Je plně soustředěný na svou knížku. S přimhouřenýma očima se pokouším rozluštit, co čte, rukávem kabátu stírám páru z okna.

Nevím, jestli to způsobil tenhle pohyb ruky, nebo jestli se do jeho periferního vidění vloudilo zablýsknutí náušnic té ženské s lupy, ale zvedne hlavu, párkrát zamrká a zadívá se na moje okno. *Na mě.*

Zíráme přímo na sebe a já nedokážu odvrátit pohled. Cítím, jak se mi pohybují rty, jako bych chtěla něco říct. Pánbůh ví co, ale, zničehonic, najednou nutně musím z autobusu ven. Posedne mě nepřekonatelná potřeba vystoupit a dostat se k němu. Ale neudělám to. Nehnu ani svalem, protože vím, že nemám nejmenší naději protáhnout se kolem chlapíka v bundě na vedlejším sedadle a procpat se narvaným autobusem ven, dřív než se zase rozjede. A tak se ve zlomku vteřiny rozhodnu zůstat na místě a místo toho se ho výboji žhavé a zoufalé touhy, která mi srší z očí, pokouším přimět, aby nastoupil.

Není to krasavec z filmu, není ani klasicky pohledný, ale čiší z něj taková ta intelektuálská neupravenost a šarm, kterého si sám není vědom, mě ale naprosto dostává. Na dálku dost dobře nevidím, jaké má oči. Zelené, mám dojem, nebo možná modré?

A co se nestane. Můžete si myslet, že je to jen moje zbožné přání, ale jsem si jistá, že stejný blesk z čistého nebe zasáhl i jeho, jako by se záblesk nečekaně rozvětvil a spojil nás dohromady. Poznání, nefalšovaný elektrický výboj v překvapeně vykulených očích. Bezděčně se podívá způsobem, jakým se člověk přesvědčuje, jestli opravdu náhodou narazil na nejlepšího dávného kamaráda, kterého neviděl spousty let a nemůže uvěřit, že ho zase vidí.

Je to ten pohled, který říká *No ahoj a Panebože, to jsi ty a To snad není pravda, já tě tak rád vidím*, to všechno zároveň.

Střelí pohledem po zmenšující se frontě nastupujících a pak zpátky po mně, a já jako bych slyšela myšlenky, které se mu ženou hlavou. Říká si, jestli není praštěný nápad nastoupit, co by mi asi řekl, kdyby mezi námi nebylo sklo a dav lidí, a jestli by si nepřipadal trapně, kdyby vzal schody po dvou a doběhl za mnou.

Ne, přesvědčuju ho na dálku. Ne, nepřipadal by sis trapně. Já bych to nedopustila. Prostě koukej nastoupit, jasný? Zírá přímo na mě a pak se mu široké rty pomalu roztáhnou do úsměvu, jako by

ho už nedokázal zadržovat. A já se usmívám na něj a skoro se mi točí hlava. Taký se tomu nedokážu ubránit.

Prosím, nastup. Luskne prsty, jako by se najednou rozhodl, zaklapne knížku a strčí ji do batůžku, který má mezi kotníky. Jde blíž a já zadržuju dech a tisknu dlaň na sklo, pobízím ho, aby si pospíšil, a zároveň slyším odporné zasyčení, jak se dveře zavírají, a škubnutí, když řidič povolí ruční brzdu.

Ne! Ne! Panebože, opovaž se z té stanice vyjet! Vždyť jsou Vánoce! chce se mi křičet, jenže autobus už míří do silnice a nabírá rychlost, a on bez dechu stojí na ulici a dívá se, jak odjíždíme. Vidím, jak mu v očích poráženecky pohasíná světlo, a protože jsou Vánoce a protože jsem se právě beznadějně zamilovala do neznámého na autobusové zastávce, pošlu mu osamělý polibek, opřu se čelem o sklo a dívám se za ním, dokud mi nezmizí z očí.

Pak mi to dojde. Krucinál. Proč jsem nevytrhla list z knížky toho chudáka přes uličku, nenapsala něco a neukázala mu to? To jsem mohla udělat. Mohla jsem dokonce napsat do páry na skle svoje číslo na mobil. Mohla jsem otevřít to mrňavé okýnko a křiknout na něj svoje jméno a adresu, nebo tak něco. Napadá mě spousta věcí, které jsem mohla a měla udělat, ale v tu chvíli jsem se na nic z toho nezmohla, protože jsem ho prostě nedokázala spustit z očí.

Pro přihlížející to musel být minutový němý film hodný Oscara. Od téhle chvíle, kdyby se mě někdo zeptal, jestli jsem se někdy zamilovala na první pohled, odpovím, že ano, na jednu úchvatnou minutu 21. prosince 2008.

2009

Novoroční předsevzetí

Letos jen dvě, ale zato velká, skvostná a naprosto geniální.

- 1) Najít jeho, toho kluka z autobusové zastávky.
- 2) Najít si první pořádnou práci v časopise.

Sakra. Měla jsem je napsat tužkou, protože pak bych je mohla vygumovat a přepsat v opačném pořadí. V ideálním případě bych si chtěla nejdřív najít místo v nějakém úchvatně fantastickém časopise a pak čirou náhodou narazit v kavárně na tohohle kluka. Držela bych v ruce něco zdravého k obědu a on by mi to nedopatřením vyrazil a pak by zvedl oči a řekl: „Á, to jsi ty. Konečně.“

Načež bychom nechali oběd obědem a šli se radši projít do parku, protože bychom ztratili chuť k jídlu, ale našli svoji životní lásku.

Tak či onak, to je všechno. Držte mi palce.

20. března

Laurie

„Není to on? Na mě aspoň působí vyloženě autobusově.“

Sleduju Sařin pohled na opačnou stranu pátečně našlapaného baru. Navykly jsme si dělat to pokaždé, když spolu někam vyrazíme – prohlížíme tváře v davu lidí a pátráme po „klukovi z autobusu“, jak ho Sara pokřtila, když jsme si v lednu porovnaly svoje vánoční zápisky. Její rodinné oslavy v Yorku vyzněly z jejího líčení mnohem divočeji než naše útulné slavení v Birminghamu, které se točilo převážně kolem jídla, ale obě jsme se vrátily do zimní reality Londýna plné novoroční nostalgie. Já vyrukovala se svou usleznou historkou o „lásce na první pohled“ a hned jsem toho zalitovala. Ne snad, že bych se Saře nechtěla svěřovat, šlo spíš o to, že od první vteřiny byla pátráním po tom klukovi posedlá ještě víc než já. A já se z něj zatím můžu v tichosti pominout.

„Kterej?“ Mračím se na moře lidí, převážně na týly neznámých hlav. Sara nakrčí nos a přemýšlí, jak mi dotyčného co nejlíp přiblížit.

„Tamhle, uprostřed, vedle té ženský v modrých šatech.“

Jí si všimnu snáz. Hladoučká rovná opona skoro bílých blond vlasů hází odlesky, protože žena zaklání hlavu a směje se na chlapíka nad sebou.

Výška skoro odpovídá. I vlasy vypadají podobně a křivka ramen v tmavé košili je mi až nepříjemně povědomá. Může to být kdokoli, ale může to být i kluk z autobusu. Čím víc si ho prohlížím, tím jsem si jistější, že hledání je u konce.

„Já nevím,“ řeknu a tajím dech, protože jsme si tak blízko jako ještě nikdy. Popisovala jsem ho Saře tolikrát, že nejspíš ví, jak vypadá, líp než já. Chci se přisunout blíž. Vlastně se už začínám sunout, ale vtom mi Sara položí dlaň na paži a zarazí mě, protože on zrovna sklání hlavu a začíná ožihávat obličej blondýně, z níž se v tu ránu stává nejprotivnější osoba na planetě.

Božíňku, mně se zdá, že je to on! Ne! Takhle to přece nemůže proběhnout. Přehrávám si nejrůznější varianty téhle scény noc co noc, jen co zavřu oči, a nikdy, opakuju *nikdy* to nekončí takhle. Někdy je v nějakém baru s partičkou kamarádů, někdy je sám v kavárně a čte si, ale rozhodně se ještě nestalo, že by měl přítelkyni a muchloval se s ní, div z ní nevymačká ten její blondatě pableskující život.

„Do prdele,“ zamumlá Sara a vtiskne mi do dlaně skleničku vína. Přihlížíme, jak se polibek táhne donekonečna. A dál. Pro-bůh, to ti lidi nemají žádné zábrany? Rukama jí teď provádí vzadu na těle tak důkladnou masáž, že je to jasně přes čáru i na přecpaný bar. „Trochu slušnosti, lidi,“ zavrčí Sara. „Hele, on stejně není tvůj typ, Lu.“

Jsem zdrcená. Jsem tak zdrcená, že do sebe kopnu plnou skleničku chlazeného vína. Zachvěju se.

„Já už bych chtěla jít,“ řeknu a mám co dělat, abych se nerozbrečela. Vtom se přestanou líbat, ona si upraví šaty, on jí něco zamumlá do ucha a pak se otočí a míří přímo k nám.

V tu chvíli je to jasné. Protáhne se kolem nás a já se div nerozsměju nahlas, jak závrtně se mi uleví.

„To není on,“ šeptám. „Vlastně se mu skoro ani nepodobá.“

Sara zakroučí očima a vyfoukne dech, který nejspíš zadržovala bůhvíjak dlouho. „Ježíši, to mi spad kámen ze srdce. Takovej sli-zoun. Víš ty vůbec, že jsem mu teď málem podrazila nohy?“

Má pravdu. Chlápek, který právě proplul kolem nás, div nepuknul vlastní důležitostí. Hřbetem ruky si otíral z pusy červenou rtěnku a se samolibým, spokojeným úsměvem mířil na záchod.

Bože, potřebuju se napít. Pátrání po klukovi z autobusu probíhá tři měsíce. Doufám, že ho najdu co nejdřív, jinak skončím na odvykačce.

Později doma v Delancey Street skopneme z nohou střevice a svaříme se na gauč.

„Něco ti povím,“ začne Sara, rozvalená na opačném konci pohovky. „Nastoupil k nám do práce nový kluk, podle mě by se ti možná líbil.“

„Já chci jen toho z autobusu,“ vzdychnu jako v kostýmním melodramatu.

„Ale co když ho najdeš a bude to kretén?“ namítne. Zkušenost z dnešního baru očividně zapůsobila i na ni.

„Myslíš, že bych měla s tím hledáním přestat?“ zeptám se, zvednu těžkou hlavu z područky gauče a dívám se na ni. Rozhodí do široka rukama a nechá je tak.

„Já jen říkám, že potřebuješ záložní plán.“

„Pro případ, že je to kretén?“

Zvedne oba palce, nejspíš proto, že zvednout hlavu je moc velká námaha.

„Pro případ, že je to super ultra ultimátní megačurák,“ opáčí. „Nebo že třeba má holku. Nebo, Lu, šmarjá, vždyť on může být i ženatý.“

Zalapám po dechu. Doslova. „To ne!“ vyhrknu. „Je nezadaný, je úžasný a někde tam je a čeká, až ho najdu.“ Jsem o tom přesvědčená se vši opileckou opravdovostí. „Třeba mě dokonce taky hledá.“

Sara se opře o lokty a zadívá se na mě, dlouhé rudé kadeře unavené a řasenku závěrem večera rozmazanou.

„Já jen říkám, že máme, že ty třeba máš nerealistický očekávání a že musíš, musíme, postupovat obezřetnějc, to je všechno.“

Vím, že má pravdu. Prve v tom baru se mi div nezastavilo srdce.

Chvíli se na sebe díváme a pak mě poplácá po noze. „Najdeme ho,“ řekne. Je to ten nejprostší projev solidarity, ale protože jsem zkárovaná, mám najednou knedlík v krku.

„Slibuješ?“

Přikývne, rukou naznačí nad srdcem kříž a mně vyletí z krku mohutný usoplený vzlyk, protože jsem unavená a nalitá a protože si občas těžko vybavuju, jak ten kluk z autobusu vypadá, a mám strach, že to jednou zapomenou úplně.

Sara se posadí a rukávem košile mi otře slzy.

„Nebreč, Lu,“ šeptá mi. „Budeme hledat, dokud ho nenajdeme.“

Přikývnu a natáhnou se s pohledem upřeným do stropu, který nám domácí slibuje dát vymalovat už od chvíle, kdy jsme se sem před lety nastěhovaly. „Budeme. A on bude skvělejš.“

Zmlkne a pak neurčitě zamává špičatým prstem nad hlavou. „To bych mu doporučovala. Jinak mu vyryju přímo do čela nápis Kretén.“

Přikývnu. Umím si její oddanosti vážit a taky ji oplácet. „Rezavým skalpelem,“ dodám, abych tu ohavnou představu ještě vyšperkovala.

„Takže se mu zanítí a upadne mu hlava,“ zamumlá Sara.

Zavřu oči a tiše se zasměju. Dokud nenajdu kluka z autobusu, připadá lví podíl mojí náklonnosti Saře.

24. října

Laurie

„Podle mě je to paráda,“ řekne Sara a poodstoupí, aby se mohla naším dílem pokochat. Celý víkend jsme věnovaly malování našeho maličkého obývacího a obě jsme zacákané barvou a zaprášené. Už jsme skoro hotové a já cítím hřejivé uspokojení. Škoda jen, že mě ta ničemná práce v hotelu neuspokojuje aspoň z poloviny tolik.

„Doufám, že se to bude domácím líbit,“ poznamenám. Nemáme dovoleno provádět jakékoli hmotné změny, ale nechápu, proč by mu mělo vadit, když něco vylepšíme.

„Měl by nám za to ještě zaplatit,“ prohlásí Sara s rukama na bocích. Má na sobě ustrížené lacláče a zářivě růžové tílko, jehož odstín se divoce tluče s jejími vlasy. „Právě jsme zvýšily hodnotu jeho bytu. Každýmu se líběj víc prkna než olezlej koberec.“

Zasměju se, protože si vybavím scénu jak z grotesky, když jsme se pokoušely dostat srolovaný koberec z našeho nejvyššího patra po schodech dolů. Než jsme se propracovaly do přízemí, byly jsme zpoceně jak horníci, nadávaly jsme jako dlaždiči a obě jsme byly obalené kousky vydrolené pěny z rubu koberce. Hodily jsme ho do kontejneru u sousedů a vítězoslavně si plácly rukou. Ten kontejner tu beztak stojí celou věčnost, napůl zanesený vším možným, takže si podle mě ničeho nevšimnou.

Stará dubová podlaha krásně prokoukla. Bylo znát, že si v předchozích letech někdo dal tu práci a celou ji zrestauroval, než ji náš současný domácí schoval pod tu vzorovanou obludnost. Všechna prkna jsme bez ohledu na bolavé ruce důkladně vydrbaly a stálo

to za to, jak konstatujeme, když teď hledíme na ten příjemný prosvětlený pokoj s čerstvě nabílenými stěnami a velkými starými okny. Náš dům je unavená budova s velkolepými kostmi, když si člověk odmyslí štukové rádoobumění na stropě. Přidaly jsme laciný kobereček a nesourodý nábytek zakryly přehozy z našich ložnic, zkrátka a dobře, podle mého názoru jsme nadělaly za málo peněz víc než spoustu muziky.

„Bohémská elegance,“ prohlásí Sara.

„Máš ve vlasech barvu,“ říkám. Dotknu se vršku vlastní hlavy, abych jí ukázala kde, a v tu ránu mám ve vlasech další cákanec.

„Ty taky,“ zasměje se a podívá se na hodinky. „Fish and chips?“

Sara má metabolismus jako kůň. Je to jedna z věcí, které na ní mám nejradši, protože se díky tomu můžu cpát dorty a necítit se provinile. Přikývnu, protože umírám hlady. „Jdeme na to.“

O půl hodiny později sedíme na pohovce, na kolenou rozložené jídlo a připijíme si na náš fantastický obývací.

„Měly bysme seknout s prací a proslavit se jako televizní rádce přes rekonstrukce,“ napadne Saru.

„To by byla pecka,“ přikývnu. „Domov jako klíčka s Laurie a Sarou.“

Zarazí se s vidličkou na půl cesty. „Domov jako klíčka se Sarou a Laurie.“

„S Laurie a Sarou zní líp,“ ušklíbnu se. „Víš, že mám pravdu. A navíc jsem starší, takže je jen fér, abych byla první.“

Tenhle vtípek si nikdy nenechám ujít. Narodila jsem se o pár měsíců dřív než Sara, a když se naskytne příležitost, vždycky ji tím patřičně usadím. Vyprskne pivo a já se sehnu a seberu svou láhev z podlahy.

„Bacha na prkna!“

„Dala jsem si pod něj podtáček,“ opáčím vzosně.